

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **město Klatovy**, sídlem náměstí Míru 62, Klatovy, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. května 2017 č. j. 20189/17/5000-10610-701638, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. července 2018 č. j. 57 Af 19/2017 - 29

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Platebním výměrem ze dne 11. července 2016 č. j. 1368066/16/2300-31471-401531 předepsal Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) žalobci penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 6. prosince 2013 do 8. prosince 2015 ve výši 423 674 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v návěti označeným rozsudkem.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Trvá na tom, že penále bylo předepsáno na základě nezákonného platebního výměru o odvodu za porušení rozpočtové kázně, a proto je též nezákonné. Předepsané penále je navíc nepřiměřeně tvrdé vzhledem k tomu, že stěžovatel odvod uhradil již týden po vydání platebního výměru. Nemohl předem tušit, zda a v jakém rozsahu mu bude uložena povinnost uhradit odvod za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný měl penále počítat až ode dne následujícího po dni, kdy měl stěžovatel uhradit odvod na základě platebního výměru. Zároveň správce daně mohl odvod uložit rychleji, a tím penále snížit.

[4] Žalovaný nesdílí názor stěžovatele, že by v řízení týkajícím se penále představovala zákonnost odvodu předběžnou otázku. V případě jakékoli změny platebního výměru na odvod by došlo z moci úřední k revizi předepsaného penále. Stěžovateli bylo penále stanoveno za celou dobu, po niž neoprávněně disponoval s dotačními prostředky, tedy ode dne následujícího po porušení rozpočtové kázně.

[5] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného na vědomí stěžovateli, který nevyužil svého práva podat k němu repliku.

[6] Usnesením ze dne 12. března 2019 č. j. 6 Afs 292/2018 - 25 Nejvyšší správní soud přerušil řízení o kasační stížnosti s ohledem na paralelně probíhající řízení o přezkumu rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[7] Dne 1. června 2022 Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 6 Afs 292/2018 - 27 rozhodl, že se v řízení pokračuje, neboť krajský soud rozsudkem ze dne 30. listopadu 2021 č. j. 30 Af 30/2016 - 110 zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Důvody postoupení věci rozšířenému senátu

[8] Jak již bylo uvedeno, krajský soud rozsudkem č. j. 30 Af 20/2016 - 110 zrušil rozhodnutí žalovaného o odvodu za porušení rozpočtové kázně, z něhož vzniklo nyní přezkoumávané penále, pro nepřezkoumatelnost ohledně konkrétní výše odvodu. Šestý senát rozhodl o pokračování v řízení vycházející z judikatury (doposud až na jednu výjimku v zásadě konstantní), dle níž je taková situace důvodem pro zrušení rozhodnutí o penále z odvodu.

[9] Z rozsudků prvního senátu ze dne 11. června 2009 č. j. 1 Afs 47/2009 - 45 a ze dne 22. ledna 2015 č. j. 1 As 221/2014 - 35 totiž vyplývá, že je-li zrušeno rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, nemůže obstát ani penále, které je příslušenstvím odvodu a je z něj matematicky odvozeno. Rozhodnutí o penále neobstojí samostatně, nezávisle na rozhodnutí o odvodu, a proto, bylo-li rozhodnutí o odvodu v průběhu soudního přezkumu rozhodnutí o penále zrušeno, je třeba zrušit i rozhodnutí o penále (shodně též rozsudky ze dne 9. ledna 2013 č. j. 9 Afs 4/2012 - 30, ze dne 23. dubna 2015 č. j. 6 Afs 126/2014 - 22, ze dne 2. srpna 2018 č. j. 10 Afs 66/2018 - 46 a ze dne 9. března 2022 č. j. 10 Afs 174/2021 - 42, obdobně rozsudek ze dne 19. srpna 2021 č. j. 7 Afs 118/2020 - 42).

[10] Při projednávání věci však šestý senát zjistil, že pátý senát v rozsudku ze dne 5. listopadu 2021 č. j. 5 Afs 127/2019 - 35 konstatoval, že soud je v každém případě povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy z toho, že v době rozhodování daňových orgánů existovala pravomocná rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, na čemž by nemohlo nic změnit ani zrušení těchto rozhodnutí správním soudem. Pátý senát uznal, že povinnost zaplatit penále nemůže obstát sama o sobě, neboť vzniká ze zákona přímo v důsledku prodlení s povinností zaplatit odvod, a zdůraznil, že „platební výměr na penále má pouze deklaratorní charakter, a byť je jeho „odklizení“ prostřednictvím některého z mimořádných opravných prostředků či dozorčích prostředků jistě vhodným krokem, ani případné uplynutí lhůt pro využití těchto procesních nástrojů nic nemění na skutečnosti, že povinnost zaplatit penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně nemůže existovat, není-li stanoven samotný odvod. Je-li zrušeno rozhodnutí o stanovení povinnosti zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně, stane se případný dříve zaplacený odvod daňovým přeplatkem, s nímž bude naloženo v souladu s § 154 a násl. daňového řádu, stejný osud přitom stihne rovněž související zaplacené penále. Rozhodnutí o námitce proti postupu správce daně ve věci žádosti o vrácení daňového přeplatku lze přitom napadnout správní žalobou, daňový subjekt tedy není v tomto směru zbaven soudní ochrany.“

[11] Šestý senát si je vědom toho, že pátý senát citované závěry vyslovil při posuzování otázky, zda je zákonnost odvodu prejudiciální otázkou pro rozhodnutí o zákonnosti penále,

pokračování

tedy zda je soudní řízení ve věci odvodu důvodem pro obligatorní přerušení řízení ve věci penále podle § 48 odst. 2 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Je však přesvědčen, že právní názor, že zrušení rozhodnutí o odvodu neprolamuje § 75 odst. 1 s. ř. s. pro řízení ve věci penále, je v rozsudku č. j. 5 Afs 127/2019 - 35 vyjádřen naprosto jednoznačně.

[12] Podobně v rozsudku ze dne 26. ledna 2012 č. j. 7 Afs 26/2011 - 103 sedmý senát akcentoval skutečnost, že v době vydání platebního výměru na penále z daně (v tehdejší případě šlo o daň z přidané hodnoty) existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o doměření daně, přičemž neshledal důvody pro výjimku z pravidla vyjádřeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na pozdější zrušení rozhodnutí o doměření daně.

[13] V judikatuře Nejvyššího správního soudu tedy existují dva protichůdné názory ohledně důsledků zrušení rozhodnutí o odvodu (respektive obecně o „hlavní“ daňové povinnosti) pro řízení o žalobě proti rozhodnutí o penále z tohoto odvodu (daně), což šestému senátu v nyní projednávané věci znemožňuje rozhodnout, aniž by se alespoň od jednoho z nich odchýlil. Šestý senát proto věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. předkládá rozšířenému senátu.

IV. Právní názor šestého senátu

[14] Šestý senát se po uvážení všech relevantních okolností přiklání k názoru vyjádřeném v rozsudcích č. j. 5 Afs 127/2019 - 35 a č. j. 7 Afs 26/2011 - 103, neboť má za to, že zde nejsou přesvědčivé důvody pro neaplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. v případech, jako je ten nyní posuzovaný, a zároveň nepovažuje za správná východiska, na kterých první senát postavil rozsudky č. j. 1 Afs 47/2009 - 45 a především 1 As 221/2014 - 35.

[15] První senát vyšel v zásadě jen ze skutečnosti, že penále je příslušenstvím odvodu a sleduje jeho osud (§ 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. května 2007 č. j. 2 Afs 30/2007 - 68, že může-li „soud v řízení dokazovat (§ 77 s. ř. s.), pak ve svém rozhodnutí vychází z původních i nových zjištění. Důkazem v řízení o přezkumu penalizačních rozhodnutí jistě je platební výměr, od něhož je penále odvozeno. Dokazovat přitom není třeba skutečnosti, které jsou soudu známé z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř., § 64 s. ř. s.). Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.“ Z toho dovodil, že je-li v průběhu soudního přezkumu rozhodnutí o penále zrušeno rozhodnutí o odvodu, nemůže rozhodnutí o penále obstát a soud je musí zrušit.

[16] Šestý senát však v první řadě upozorňuje, že ve věci sp. zn. 2 Afs 30/2007 - 68 ke zrušení rozhodnutí o dani (tehdy šlo o daň z přidané hodnoty) přihlížel při přezkumu rozhodnutí o penále již krajský soud. První senát však závěry tohoto rozsudku bez jakéhokoli zdůvodnění vztáhl i na řízení o kasační stížnosti (ve věci sp. zn. 1 As 221/2014 rušil rozhodnutí o odvodu Nejvyšší správní soud, a to až po právní moci rozsudku krajského soudu ve věci penále), aniž se vypořádal s § 109 odst. 5 s. ř. s., který Nejvyššímu správnímu soudu brání přihlížet ke skutečnostem nastalým po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu. Tím posunul charakter řízení před Nejvyšším správním soudem, které zákonodárce konstruoval jako kasační, spíše k řízení odvolacímu, což šestý senát nepovažuje za koncepčně vhodné a především zákonné řešení.

[17] Dále šestý senát nenašel dostatek důvodů pro to, aby se v soudním řízení ve věci penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně (či obecně ve věci příslušenství daně) neuplatnilo

zákonně pravidlo vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*

[18] V době, kdy žalovaný (respektive správce daně) předepisoval stěžovateli penále, existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně. V tomto směru je třeba považovat rozhodnutí o penále za zákonně. Pozdější zrušení rozhodnutí o odvodu by mohl správní soud vzít v úvahu pouze za předpokladu, že by neaplikoval citovaný § 75 odst. 1 s. ř. s. (a Nejvyšší správní soud též za podmínky neaplikace § 109 odst. 5 s. ř. s.). Obě ustanovení přitom explicitně žádné výjimky neupravují.

[19] Šestý senát připomíná, že pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. „je pravidlo stanovené zákonem, jímž je soud, kromě velmi specifických výjimek, vázán. Typicky půjde o situaci, kdy mu takový postup bude ukládat buď norma vyšší právní síly, nebo mající aplikační přednost.[...] V úvahu také přichází přednostní aplikace práva EU, nebo mezinárodní smlouvy, která má přednost před zákonem dle čl. 10 Ústavy [...] Zároveň je i v takových případech prolomení uvedeného pravidla zásadně podmíněno tím, že se účastníkovi jinak ochrany nedostane“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. června 2018 č. j. 9 Afs 69/2017 - 75). Nejvyšší správní soud a Ústavní soud tak postupně dovodily nutnost prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na ústavní příkaz aplikovat v trestních věcech pozdější úpravu, je-li pro pachatele příznivější (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. listopadu 2016 č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS), ve věcech mezinárodní ochrany ke splnění zákazu *non refoulement*, respektive obecně zákazu mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (např. rozsudky ze dne 22. dubna 2011 č. j. 5 Azs 3/2011 - 131 a ze dne 4. února 2013 č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16 ze dne 12. dubna 2016, N 66/81 SbNU 153), ve věcech mezinárodní ochrany uplatněním aplikační přednosti evropského práva (konkrétně čl. 46 odst. 3 „procedurální“ směrnice č. 2013/32/EU, např. rozsudek ze dne 26. listopadu 2015 č. j. 10 Azs 194/2015 - 32 a již uvedený náleží sp. zn. I. ÚS 425/16), ve věcech zajištění cizinců s ohledem na ochranu osobní svobody ve spojení s právem na život a zákazem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (např. rozsudky ze dne 4. září 2019 č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. listopadu 2019 č. j. 6 Azs 170/2019 - 50), ve věcech správního trestání k uplatnění ústavního zákazu dvojího trestání za tentýž skutek (rozsudek ze dne 4. března 2009 č. j. 6 As 44/2008 - 142, č. 1842/2009 Sb. NSS), a ve výjimečných případech k poskytnutí účinné soudní ochrany ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které se v danou chvíli již není možné domoci jinak, v řízení o trestním obvinění (rozsudek ze dne 26. listopadu 2020 č. j. 6 Afs 177/2019 - 30).

[20] Rozsudek č. j. 2 Afs 30/2007 - 68 ani rozsudky č. j. 1 As 221/2014 - 35 a 1 Afs 47/2009 - 45, na něž pak navazují další rozhodnutí vyjmenovaná v bodě [9] tohoto usnesení, však nezmiňují žádnou normu s aplikační předností, která by měla § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízeních o penále (či jiných příslušenstvích daně) deaktivovat, a šestý senát ji nenalezl. Rozsudek č. j. 2 Afs 30/2007 - 68 odkazuje pouze na § 77 s. ř. s., který upravuje dokazování v soudním řízení správním. Z tohoto ustanovení však rozhodně nelze dovodit, k jakému okamžiku se dokazováním zjištěné skutečnosti mají vztahovat. Podobně z § 52 odst. 2 s. ř. s., dle něhož je soud *vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal*, nelze dovodit, že by se v důsledku povinnosti soudu vycházet z existujících rozhodnutí měla prolomit vázanost soudu skutkovým stavem, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (jak dovozuje rozsudek

pokračování

ze dne 31. ledna 2022 č. j. 2 Azs 30/2020 - 66 a zejména rozsudek ze dne 21. září 2007 č. j. 4 As 58/2006 - 94).

[21] Dle názoru šestého senátu lze ustanovení s. ř. s. upravující dokazování vyložit v naprostém souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. tak, že soud by měl veškeré dokazování směřovat ke skutkovému stavu existujícímu v okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí (není-li tu norma s aplikační předností, která by vyžadovala rozhodování podle skutkového stavu existujícího v době rozhodnutí soudu, jako je například výše zmíněný čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice). V důsledku tohoto výkladu zde nebude žádný střet mezi dvěma pravidly zakotvenými v témže zákoně, který by bylo nutné vyřešit tak, že se jedno z nich neuplatní (což jednoznačně hovoří ve prospěch tohoto výkladu, stejně jako Ústavní soud opakovaně zdůrazňuje přednost ústavně konformní interpretace normy před její derogací, srov. například náleze ze dne 26. března 1996 sp. zn. Pl. ÚS 48/95, N 21/5 SbNU 171, vyhlášený pod č. 121/1996 Sb.).

[22] K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s dle názoru šestého senátu nestačí ani to, že penále coby příslušenství odvodu (daně) sleduje jeho osud (již zmíněný § 2 odst. 5 daňového řádu). Lze souhlasit s tím, že po zrušení rozhodnutí o odvodu nemůže obstát ani penále odvozené z tohoto odvodu (není-li pravomocně konstatováno porušení rozpočtové kázně, nemůže být příjemce dotace v prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, a nemůže mu tedy „nabíhat“ penále, jehož výše je navíc závislá na výši odvodu). To však neznamená, že by jen kvůli tomu bylo nutné popřít přezkumný a retrospektivní charakter správního soudnictví. Jak vyplývá z rozsudku ze dne 14. prosince 2017 č. j. 9 Afs 286/2017 - 26, „osudem daně se ve smyslu § 2 odst. 5 daňového řádu míní především hmotněprávní otázky existence daně“ (bod 39). To znamená, že pokud v důsledku zrušení rozhodnutí o stanovení daně – v tomto případě rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně – zanikne hlavní daňová povinnost (povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně), zaniká povinnost uhradit penále, které z ní vzešlo. K zániku povinnosti uhradit penále přitom dochází *ex lege* (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 15. srpna 2018 č. j. 6 Afs 229/2018 - 21, bod 17) – stejně, jako tato povinnost vzniká (platební výměr na penále je pouze deklaratorní – k penále podle daňového řádu srov. rozsudky ze dne 28. května 2008 č. j. 9 Afs 112/2007 - 72 a ze dne 21. května 2015 č. j. 9 Afs 175/2014 - 24, přímo k penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně rozsudek ze dne 21. dubna 2021 č. j. 4 Afs 102/2019 - 38, bod 46).

[23] Otázkou tak zůstává, jak na popsanou situaci procesně reagovat. Šestý senát v tomto směru souhlasí s rozsudkem č. j. 5 Afs 127/2019 - 35, že řešením je žádost daňového subjektu (příjemce dotace) o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 2 daňového řádu. Po zrušení rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně se totiž již zaplacený odvod stává přeplatkem (podobně jako odvod zaplacený „preventivně“ ještě před rozhodnutím o porušení rozpočtové kázně a vyměření odvodu, srov. rozsudky ze dne 7. března 2019 č. j. 10 Afs 65/2018 - 42 a ze dne 15. dubna 2020 č. j. 10 Afs 432/2019 - 36), a s ohledem na § 2 odst. 5 daňového řádu stihá stejný osud i penále z tohoto odvodu. Pokud správce daně žádosti o vrácení vratitelného přeplatku nevyhoví, může se příjemce domáhat soudní ochrany žalobou proti tomuto rozhodnutí; pokud by tato žaloba z jakéhokoli důvodu nebyla přípustná, nabízí se jako subsidiární prostředek ochrany zásahová žaloba proti vedení daňové evidence v rozporu s rozhodnutími o daňových povinnostech příjemce (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. března 2016 č. j. 3 Afs 251/2015-34, ze dne 4. června 2020 č. j. 9 Afs 285/2019-32, ze dne 12. června 2020 č. j. 5 Afs 144/2019-17 či ze dne 18. března 2022 č. j. 5 Afs 1/2021 - 25).

[24] Z uvedeného je zřejmé, že hmotněprávní zánik povinnosti hradit penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně v důsledku zrušení rozhodnutí o odvodu lze „zprocesnit“ instituty

zakotvenými v daňovém řádu, a zároveň, že se příjemce dotace touto cestou dostane i k soudní ochraně (a je tak respektován čl. 36 Listiny základních práv a svobod). Šestý senát proto nevidí v případech, jako je ten nyní posuzovaný, důvod pro hledání, natož uplatnění výjimky z jednoznačného zákonného pravidla, že správní rozhodnutí se posuzuje podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Šestý senát na závěr připouští možnost nahlížet na rozhodnutí o penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně jako na rozhodnutí podmíněné rozhodnutím o odvodu ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. října 2019 č. j. 6 As 211/2017 - 88, č. 3948/2019 Sb. NSS, dle něhož soud v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože k ní došlo po vydání podmíněného rozhodnutí. Nelze však pomíjet, že rozšířený senát v citovaném usnesení vycházel mimo jiné z praktické nemožnosti účastníků stavebního řízení domoci se efektivní ochrany (srov. zejména body 28 – 31), kterýžto problém v nyní posuzovaném případě nemůže nastat (jak šestý senát dovodil v předcházejících dvou odstavcích). Navíc ani z usnesení č. j. 6 As 211/2017 - 88 nevyplývá, že by měl soud ke zrušení podmiňujícího rozhodnutí po vydání podmíněného rozhodnutí přihlídnout *ex officio* (naopak rozšířený senát výslovně zmínil *řádně uplatněnou žalobní námitku*) ani že by měl k této novotě přihlížet až Nejvyšší správní soud (jak dovodil první senát v rozsudku č. j. 1 As 221/2014 - 35).

V. Závěr

[26] Z uvedených důvodů šestý senát předkládá rozšířenému senátu otázku, zda je důvodem pro zrušení rozhodnutí o penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně zrušení rozhodnutí o odvodu, z něhož je toto penále odvozeno, ke kterému došlo až po vydání rozhodnutí o penále (tedy zda se v takových případech uplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., či nikoli). Šestý senát na ni odpovídá negativně. Pro případ, že by rozšířený senát zaujal výklad, že taková situace je důvodem pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., dává šestý senát ke zvážení, zda by nebylo vhodné tento postup zejména s ohledem na závěry usnesení č. j. 6 As 211/2017 - 88 omezit pouze pro řízení před krajskými soudy (a kasačnímu řízení zachovat přezkumný charakter vůči rozhodnutí krajských soudů) a na situace, kdy žalobce vznesl příslušnou námitku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: Josef Baxa, Filip Dienstbier, Zdeněk Kühn, Petr Míkeš, Barbara Pořízková, Aleš Roztočil a Karel Šimka. Náhradníky za členy rozšířeného senátu jsou Radovan Havelec a Tomáš Foltas. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. V téže lhůtě mohou účastníci podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 24. srpna 2022

JUDr. Tomáš Langášek LL.M.
předseda senátu